

Phần 7

Chương 19

Đoạn Phong khi... tỉnh lại, Mạc Từ còn đang ngủ.

Buổi sáng ánh sáng mặt trời xuyên thấu qua chiếc cửa sổ có mấy ô vuông nhỏ, chiếu rọi vào trong phòng. Bụi bặm như con phù du dao động lên xuống bắt đầu linh hoạt nhảy múa dưới ánh mặt trời, rơi vào trên mặt bàn, trên bề cửa sổ rồi nằm im nằm im, làm cho người ta không tự giác mà nheo mắt lại cảm thụ trọng lượng của bọn nó.

Đoạn Phong gần đây ngủ nông bị ánh sáng mặt trời chiếu vào trong phòng rọi vào, chuẩn bị xoay người rời giường. Nhưng tiếng hít thở nhẹ nhàng vang lên sau lưng làm cho động tác của anh ngừng lại.

Khoảng trống trong đầu bắt đầu nhớ lại chuyện phát sinh hôm qua.

Chính mình đã thu lưu một người xa lạ mới quen ở trong nhà một đêm.

Đoạn Phong ngồi dậy, góc áo ngủ caro xanh lại bị kéo lại...

Đoạn Phong quay đầu, nhìn vào gương mặt ngủ say đằm tĩnh của Mạc Từ, ánh mắt chậm rãi chuyển qua đôi môi Mạc Từ đang hé ra hợp lại, cái mũi chuyển động co lại phủ lên một tầng bóng tối, mắt nhắm nghiền, khóe miệng chậm rãi lộ ra một tia cười khó phát hiện.

Người này chỉ là so với mình nhỏ hơn hai tuổi, là một thiếu niên vừa mới trưởng thành, nét cười rất rạng rỡ... Bộ dáng vô cùng chặt vật ngày hôm qua cùng dáng ngủ yên tĩnh không hề phòng bị ngày hôm nay chồng lên nhau, tựa như là hai người hoàn toàn khác nhau.

Chậm rãi rút góc áo của bản thân từ trong tay của Mạc Từ ra, Đoạn Phong chỉnh sửa quần áo đi đến một gian phòng khác, bắt đầu thay đồ.

Căn phòng bày bãi đồ đạc lộn xộn vốn là muốn cho Mạc Từ ở, nhưng ý tưởng của Đoạn Phong lại rơi vào khoảng không.

Trên giường là một đoàn len sợi lộn xộn, còn có mấy cái phiên bản nhân vật hoạt hình Q1 kỳ lạ cổ quái ngã trái ngã phải này từ đâu tới đây?

Mặc đồ chỉnh tề xong, Đoạn Phong đến hiện tại vẫn còn mơ hồ.

Cùng là bởi vì lộn xộn chưa thể thu dọn lại, tối hôm qua mới để cho Mạc Từ ủy khuất một chút, cùng mình ngủ chung một giường.

Mà đầu xỏ đứng đầu tạo thành hỗn độn trên giường là ai đây?

Đoạn Phong đi ra khỏi phòng, ở trong một cái sân không rộng bắt đầu nấu bữa sáng.

Dây thường xuân bám đầy bốn phía bức tường trong sân, vòi dây ở trong gió nhẹ nhàng lung lay, bức tường phủ đầy màu xanh biếc trang điểm cho cái sân nhà đơn sơ không rộng này. Trong sân còn có hoa cỏ sức sống ngoan cường, tháng sáu dần dần nóng bức, ở trong thời tiết này cành lá sum suê bung ra muôn hồng nghìn tía, vươn lên một mảng xanh biếc.

Một lùm cây Ngâu Tàu ở trong một góc sân nhỏ nở ra chùm hoa màu vàng, mùi thơm cùng với bông hoa màu trắng trên cây Dành Dành trồng ở bên cạnh hòa cùng một chỗ, tỏa ra một mùi hương ngọt ngào thơm ngát. Cây hoa hồng không cam lòng yếu thế, trên mặt cánh hoa màu đỏ chứa giọt sương ở trong gió nhẹ nhàng đong đưa. Những cây hoa cây cỏ tụ lại ở trong sân này đã tỏ rõ chủ nhân của chúng nó rất cẩn thận chăm sóc qua ngôi nhà này.

Bởi vì nguyên nhân là có nhiều hoa cỏ như vậy, nên không khí trong sân vô cùng tươi mát. Trong tháng sáu, trời rất mau sáng, ánh nắng mặt trời chói mắt nhưng không quá nóng bức.

Ngôi nhà của Đoạn Phong diện tích không lớn, một căn nhà có tầng cũ kỹ, thêm vào một cái sân. Trong vùng dân cư này, nhà cửa hàng xóm đều là chặt chẽ kề bên cùng nhau, đi thẳng xuống sẽ lại nhìn thấy mấy căn nhà cao thấp màu sắc mới cũ xen kẽ nhau. Mỗi một hộ gia đình của khu dân cư đều có một cái sân nhỏ, dùng để cung cấp gió mát vui chơi cho mọi người, đó là một tình huống ở thành phố C lầu cao san sát tác đất tác vàng rất ít gặp.

Cách vách tường bao phủ dây thường xuân truyền đến một tiếng nói trong trẻo hỏi thăm ân cần, không bao lâu lại nghe thấy cửa sắt nhà anh kêu kẹt vang lên, ổ khóa được thành thực gỡ xuống, cửa sắt bị người đẩy ra...

Một cô bé mười sáu mười bảy xinh xắn hoạt bát cột một đuôi tóc ngựa thật dài, bước chân nhẹ nhàng bước vào, nhìn thấy Đoạn Phong bận rộn, bên miệng lộ ra một nụ cười ngọt ngào nói: “Đoạn đại ca, hi hi, anh đã dậy rồi.”

“Ừ, em là con heo lười nhỏ, cả ngày chỉ muốn ngủ, vừa rồi anh còn nghe thấy tiếng mẹ em gọi em dậy, em lại nằm trên giường không chịu dậy.” Đoạn Phong gỡ cái nắp nồi đất điện lên, ngủ cháo đã nấu xong, một kích tổn thương cô bé.

“Chán ghét nha, em rõ ràng đã không còn nằm trên giường, là lão mẹ giọng quá lớn!” Cô bé tức giận nói, may may không thềm để ý tới lời nói châm chọc của Đoạn Phong.

“Bị tai trộm chuông” Đoạn Phong vượt qua cô bé, trở về phòng lấy chén cùng thìa múc cháo.

Cô bé mặt phồng đỏ lên, tùy tiện theo Đoạn Phong trở về phòng. Một tác cũng không rời nhìn Đoạn Phong vội vàng bận rộn, một chút cũng không có ý tứ hỗ trợ.

“Dao Mộng, anh biết, em lại muốn đến cọ com?” Đoạn Phong nhường nhường lông mày, đem chõng chén để trên tay cô bé, “Cầm chặt.”

Cô bé gọi là Dao Mộng ra vẻ ngượng ngùng, đem đầu vùi vào trong cánh tay: “Ai bảo Đoạn đại ca làm cơm ăn ngon, hì hì, lão cha cùng lão mẹ cũng đều hưởng thụ mà không nói ra miệng đó.” Cô bé lại thò đầu ra, đi theo sau lưng Đoạn Phong, ở trên bàn đá dọn xong bát đĩa.

“Anh hôm nay lấy nhiều hơn một cái chén.” Đoạn Phong quay đầu lại nói với cô bé.

“Hả? Tại sao?” Lòng mày cô bé vo thành một cục, rất là khó hiểu, “Chẳng lẽ có bạn của Đoạn đại ca đến?”

“Ừ.” Đoạn Phong đơn giản trả lời, chuẩn bị rau trộn.

“Nam hay nữ?” Đôi mắt tròn của cô bé đột nhiên trở nên sáng long lanh.

“Nam.”

“Em còn tưởng rằng là nữ nha...” Ánh sáng trong mắt của cô bé trong nháy mắt ảm đạm xuống, khóe miệng lại có chút gợn lên. Cô bé đang muốn nói chuyện lại bị người đột nhiên từ trong phòng Đoạn Phong đi ra dọa đến, chiếc đĩa thoáng cái rơi trên mặt đất.

“Anh là...” Dao Mộng kinh ngạc nhìn chàng trai mặc áo ngủ của Đoạn đại ca, hỏi.

“Bạn của anh.” Đoạn Phong thay Mạc Từ trả lời, lại quay đầu về phía Mạc Từ, “Ở đây ăn sáng đi.”

Mạc Từ mở to đôi mắt ngơ ngác buồn ngủ, ngáp một cái, mở mắt nhìn thấy nhiều thêm một cô bé.

Đoạn Phong đi tới thay Mạc Từ giới thiệu: “Đây là em gái nhà bên, Dao Mộng.”

“A.” Gật gật đầu, Mạc Từ vẫn còn đứng yên.

Nhìn thấy Mạc Từ mặc áo ngủ rộng thùng thình của mình, bộ dáng lộ ra non nửa đầu vai, Đoạn Phong rút cuộc phát hiện chỗ khó nói, “Cậu không có mặc quần áo... mặc kia của tôi.” Đoạn Phong bỏ cái muống trong tay xuống, dẫn Mạc Từ vào phòng, để lại cô bé một người trong sân... Ở trong gió ngồn ngàng.

...

Ba người ngồi ở trên bàn đá ăn cơm.

Mạc Từ cảm thấy vô cùng không khỏe, cơ thể dường như lúc nào nghiêng về phía Đoạn Phong, Dao Mộng ở bên kia gấp thức ăn, không tránh được cùng ánh mắt Dao Mộng chạm vào nhau, Mạc Từ xấu hổ chiếc đĩa run rẩy, giả vờ như không phát hiện ánh mắt em gái nhà bên của Đoạn Phong giống như ‘Tia X’.

“Khụ khụ, cậu ăn không quen?” Đoạn Phong cảm thấy khoảng cách hai người gần lại, không tự giác dời đi về phía bên trái. Nhìn thấy Mạc Từ ngồi như bị kim đâm, mở miệng hỏi.

“Không có.” Mạc Từ lắc đầu, cái miệng nhỏ uống cháo.

Ánh mắt của cô bé đối diện tỏa ra tia sáng hung phấn xanh lè, làm cậu có cảm giác như nhìn thấy sói.

Thấy ảo giác, ảo giác... Bị cô gái nhỏ không ngừng dò xét, Mạc Từ đem hình ảnh con sói dùng sức xua đi ra ngoài.

Bản thân không có áo mũ không ngay ngắn, trên mặt cũng không có dính hạt cơm nha? Mạc Từ sờ sờ mặt, không sờ trúng hạt cơm. Cái bữa ăn sáng này... vô cùng quý dị.

Sau khi ăn xong, Đoạn Phong thay Mạc Từ kiểm tra bàn tay trái bị thương một lần, hướng Dao Mộng mượn nước khử trùng từ trong hộp y tế nhà cô bé. Cô gái nhỏ không nói hai lời thì đã nhanh chóng lao ra cửa, bằng tốc độ nhanh nhất vội vã chạy về, đưa lên hộp y tế, ánh mắt càng dán dính vào trên người hai người.

Đoạn Phong thấy cô bé không nói một câu, nên cũng không mở miệng nói cô bé cái gì, chỉ là hướng Mạc Từ cho một ánh mắt để cậu không cần phải để ý.

Mạc Từ trả lại một nụ cười, lại làm cho ánh mắt Dao Mộng nhìn cậu càng thêm nóng rực.

“Mộng Mộng, gì đó lộn xộn trong phòng của anh đó là của em sao.” Đoạn Phong cũng lặng lẽ sờ một nắm mồ hôi, muốn để cho Dao Mộng thoáng phân tán chú ý.

“Nga.” Dao Mộng thoáng di chuyển ánh mắt một chút, hồi đáp.

“Đi thu thập!” Trong lời nói của Đoạn Phong nhiều hơn một phần nghiêm khắc, làm cho thần sắc Dao Mộng hoảng hốt run rẩy một cái, hồi tỉnh lại, thật có lỗi hướng Mạc Từ cười cười. Ánh mắt vậy mà lưu luyến thu hồi từ trên người Mạc Từ, kì kèo đi vào phòng.

“Mạc Từ, cậu không cần phải để ý. Mộng Mộng tuy rằng nghịch ngợm nhưng không có ác ý, cô bé nhìn cậu... chỉ là hiếu kỳ mà thôi.” Đoạn Phong tận lực giải thích, vừa quan sát biểu tình của Mạc Từ.

Trên mặt Mạc Từ lộ ra biểu tình mờ mịt không thềm để ý, hướng Đoạn Phong lắc đầu, như là đột nhiên nhớ ra cái gì đó hướng Đoạn Phong thỉnh giáo.

“Cháo anh làm buổi sáng... Ăn rất ngon, là làm như thế nào vậy?”

Mạc Từ bị ảnh hưởng của ông cụ, đã cải tạo thành một người luôn ‘Thử vị’, ‘Đào (Đào bới) vị’, đối với hương vị món ăn hết sức mẫn cảm, đụng tới mỹ vị gì đó đều là vô thức chú ý một chút.

Lúc ở nhà, cậu mỗi ngày phải cùng Đạt tẩu hỏi cái này hỏi cái kia, ông cụ đối với ‘Truy tìm nguồn gốc’ rất gắng sức. Dần dà, Mạc Từ nuôi thành cái tật xấu thích đưa ra câu hỏi.

Đoạn Phong đột nhiên bị hỏi nên sững sốt, không ngờ rằng Mạc Từ lại hỏi cái vấn đề này. Sau khi lấy lại tinh thần mới chậm rãi mở miệng: “Không có khác gì lớn, tôi dùng nồi đất điện nấu cháo, cháo nấu xong cũng không có tác

dụng phụ. Nguyên lý của nồi đất điện là duy trì nhiệt độ sôi phía dưới đem cháo chín muồi, ít bay hơi nước, hương vị nồng đậm chung quy cũng không bằng thức ăn được xử lý kiểu hầm chín bằng lửa có ‘Độ lửa’, nhưng ưu điểm ở chỗ là không cần lo lắng quá sôi hoặc nấu nước quá khô, chỉ cần nguyên liệu cùng nước trộn lẫn, ấn chốt mở, đợi cháo chín là được rồi, cũng không có cái bí quyết gì.”

Mạc Từ gật gật đầu, lại hỏi Đoạn Phong nguyên liệu nấu cháo, âm thầm so sánh cùng với cháo Đạt tẩu một phen, cảm thấy mỗi người một vẻ.

“Nấu trên lửa tốt nhất là đem nước một lần chế đủ, nắm chắc được nước, tỉ lệ gạo, không nên giữa đường thêm nước, nếu không cháo sẽ nhão và loãng, độ đặc dính cùng mùi thơm đậm đà sẽ giảm đi nhiều...” Đoạn Phong dùng muống múc một muống cháo để cho Mạc Từ xem, chỉ chỉ nồi đất điện đang cắm điện, làm mẫu nói.

Mạc Từ hiểu ý, bởi vì thắc mắc mà vùng lông mày một mực nhăn lại đã giãn ra, nhìn về phía Đoạn Phong vẻ mặt thành thật.

Khi Đoạn Phong trầm tĩnh lại, trong con người màu nâu không phải đen tuyền truyền ra sự chăm chú cùng sắc bén. Thịnh thoảng chớp động một loại quang mang không phù hợp với tuổi. Có lòng hăng hái sục sôi của người trẻ tuổi, có thành thực ổn trọng lẫn lộn cùng một chỗ của người trung niên, trong sự kỳ lạ đó lại gây cho cậu một loại mị lực khó mà miêu tả.

Cùng Đoạn Phong ngốc một thời gian dài, loại cảm giác này lại càng mãnh liệt phát ra. Cậu có một loại trực giác, người như Đoạn Phong cũng không phải đơn giản là ông chủ quán ăn vặt. Dù sao, anh ta còn trẻ như vậy... Cùng một đời của mình là hoàn toàn khác nhau.

Nếu Đoạn Phong sinh ra ở trong nhà một đại gia tộc phú quý, thì cũng không thể là kẻ tầm thường. Nhưng là, xuất thân của một người rất có thể ảnh hưởng đến cảnh ngộ.

Như cậu đây, không biết quý trọng, một mặt phóng túng bản thân, kẻ vô tích sự, cuối cùng rơi vào kết cục cửa nát nhà tan.

So sánh thử, Đoạn Phong so với cậu muốn an tâm nhiều lắm. Hai thế làm người, Mạc Từ cảm giác mình làm còn chưa đủ tốt, cố gắng của mình cực kỳ bé nhỏ. Năng lực có thể hay không đuổi kịp người ta, chỉ có rút ra kinh nghiệm, tiếp tục cố gắng mới có thể tránh cho chuyện trước kia phát sinh. Mạc Từ được chỉ dẫn nắm tay phải không có bị thương lại, trong mắt cất giữ vui vẻ.

Đoạn Phong đột nhiên quay đầu lại, nhìn thấy bộ dáng vui sướng của Mạc Từ cũng bị cảm hóa, hiện tại theo Mạc Từ cười rộ lên.

Mạc Từ lấy lại tinh thần, do dự một chút, hỏi ra vấn đề vừa rồi một mực muốn hỏi: “Đoạn Phong, là ai dạy anh nấu ăn vậy? Tôi thấy anh nấu ăn rất tốt.”

“Là mẹ của tôi. Bà ấy nấu cơm rất giỏi, khi còn bé đã theo học một chút.” Khóe miệng Đoạn Phong nổi lên một nụ cười mắt tự nhiên. Mạc Từ không có

để ý, đánh giá cái sân nhỏ được cây cối trang điểm: “Hả? Mẹ của anh, tại sao vẫn chưa có thấy bà ấy?”

“... Mẹ tôi đã qua đời.” Đoạn Phong cúi đầu xuống, nụ cười ở khóe miệng đông cứng trong một thời gian, cuối cùng biến mất không tìm thấy.

Mạc Từ lúc này mới ý thức được mình nói sai, vội vàng nói xin lỗi.

“Thật xin lỗi, nhắc đến chuyện thương tâm của anh.”

“Không sao.” Khẩu khí nhàn nhạt của Đoạn Phong nhiều hơn một phần bi thương không hiểu, đem ánh mắt chuyển về phía cây Dành Dành trong sân, “Hiện tại chỉ có một mình tôi.”

“Hả?” Mạc Từ quay đầu, kinh ngạc nhìn Đoạn Phong xuất thần. Nhanh chóng nói sang chuyện khác, lại cùng Đoạn Phong bắt đầu thảo luận tâm cay trong ngày ở quán ăn vặt đêm đó.

Đã đi ra từ trong nỗi buồn Đoạn Phong ngồi xuống tinh tế giải thích. Thỉnh thoảng dừng lại nghe cách nhìn của Mạc Từ một chút.

Hai người trò chuyện với nhau thật vui, không chút nào để ý việc hai thằng đàn ông ngồi ở chỗ này thảo luận việc nấu nướng bếp núc... quý dị đến cỡ nào.

Thu dọn xong giường chiếu trong phòng, cô gái nhỏ Dao Mộng đi ra cửa phòng liền nhìn thấy hai người trong sân tinh thần bốc cao cười cười nói nói. Chậm rãi tới gần hai người, nghe rõ nội dung bọn họ nói chuyện, Dao Mộng vốn là mang theo kỳ vọng đôi mắt lại nhanh ẩm đăm xuống, rốt cuộc không thể nhìn được nữa lớn tiếng oán hận nói: “Các anh không biết như vậy là rất khó coi hay sao!”

Hai người đang thảo luận thì bị âm thanh kêu lên sợ hãi của Dao Mộng vọng lại một cái, liền quay đầu.

“Mộng Mộng, em tại sao không lễ phép như vậy!” Khuôn mặt nghiêm túc của Đoạn Phong rất có lực uy hiếp, làm cho Dao Mộng bật thốt kêu to phải co rụt cổ lại.

“Thật xin lỗi, Đoạn đại ca...” Con mắt sáng óng ánh chớp động tận lực ép ra thủy quang, Dao Mộng nhỏ giọng nói: “Em còn tưởng rằng hai người các anh đang... đang...”

Mấy câu sâu âm thanh nhỏ quá, Đoạn Phong không nghe rõ ràng. Nhíu mày, Đoạn Phong vẫy tay, “Em nên về làm bài tập đi, chỗ nào không hiểu có thể tìm anh.”

“Anh không cần phải đuổi em đi mà...” Gương mặt hình tròn của Dao Mộng vo thành một đống, rốt cuộc không lay chuyển được ‘Đe dọa’ của Đoạn Phong, giẫm bước chân nhỏ lộn xộn, dùng tốc độ đồng dạng với ốc sên di chuyển hướng ra cửa.

Đoạn Phong xoay đầu lại nên không để ý tới biểu tình của Dao Mộng đang không ngừng nhìn về phía sau, nhưng Mạc Từ đối diện với Dao Mộng nhìn thấy

rõ ràng... Lúc cô gái nhỏ quay đầu lại thì nét cười trên mặt rạng rỡ dị thường, cùng có chút quý dị... Tay ra hiệu.

Chương 20

Mạc Từ cùng Đoạn Phong đang từ một siêu thị giá rẻ ở gần đó đi về, trên tay xách túi lớn túi nhỏ nguyên liệu nấu ăn. Mạc Từ mang theo nụ cười nhẹ nhàng, thỉnh thoảng gật đầu cười nói với Đoạn Phong ở bên phải mấy câu.

Hai người không biết bản thân mỗi một bước chân đều cười cười nói nói, trong mắt mọi người xung quanh đã tạo thành một hình ảnh rất ăn ý hài hòa.

“Đề tôi xách cái túi này đi, trên tay cậu còn bị thương.” Đoạn Phong xách một cái túi bảo vệ môi trường phòng lên nói với Mạc Từ, chưa đợi cậu trả lời thì đã túm lấy khoai tây trong tay của Mạc Từ đặt trên đầu vai.

“Khoai tây không nặng lắm mà tôi cái gì cũng không xách, anh cũng không muốn tôi trả tiền... Tôi sẽ cảm thấy mình như là đang ăn chực vậy.” Mạc Từ cười khúc khích, làm bộ muốn cướp khoai tây đang đặt ở đầu vai Đoạn Phong lại bị thủ cước nhanh nhẹn của Đoạn Phong chặn ngang né nhanh qua, tay giơ lên giữa chừng lại rơi vào khoảng không đành phải rủ xuống hai bên cơ thể.

“Được được được, cậu cầm đũa đi.” Đoạn Phong trong mắt cũng chứa vui vẻ, từ tay trái phân ra một cái túi bảo vệ môi trường đưa cho Mạc Từ.

Cái túi nho nhỏ vừa nhìn đã biết trọng lượng rất nhẹ, Mạc Từ nhìn thấy Đoạn Phong đưa tay qua, đành phải nhận lấy.

“Bạn của Đoạn Phong tôi ăn cơm không trả tiền tính là cái gì, vui vẻ mới là chính!” Đoạn Phong đem khoai tây trên vai xóc lên rồi nói, hướng Mạc Từ chớp chớp mắt.

Bộ dạng thật hào phóng làm cho Mạc Từ lắc đầu, khẽ ước lượng cái túi một chút rồi đi về phía nơi Đoạn Phong bày quán.

Hai con đường nữa.

Mặt trời vẫn chưa hoàn toàn lặn xuống, hai người phải đi một con đường rất dài.

Mặt trời chiều chiếu ánh chiều tà trên mấy đám mây để trang điểm thêm cho bầu trời. Áng mây nhuộm một tầng màu cam càng trở nên diễm lệ. Ngẩng đầu có thể thấy được áng mây dường như cách mặt đất rất gần, gần đến mức như muốn rơi xuống.

Hai người đi ngược lại ánh sáng, từ từ bước đi, trời chiều làm cái bóng của họ kéo ra thật dài, cái bóng màu đen thỉnh thoảng tách ra rồi hợp lại, hợp lại rồi tách ra, đúng là hai người vừa mới trở thành bạn.

Chạy loạn rồi ngẫu nhiên tương ngộ, lần đầu tiên gặp mặt toàn là hỗn loạn.

Hai người rất ăn ý đồng thời nhắc đến rồi lại nhìn nhau cười.

Lúc bắt đầu đều chẳng ra sao, nhưng lại là tương ngộ khó có được.

Kỳ thật, trực giác của cái nhìn đầu tiên cũng không chính xác. Mạc Từ nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy Đoạn Phong, bề ngoài không tốt, nhưng tiếp xúc mới biết được anh là một người mặt lạnh tâm nóng. Sau đó quen thuộc lẫn nhau, trở nên khéo nói, vui tính... Mạc Từ nhìn nắng chiều chiều rọi làm mờ nhạt ngũ quan của Đoạn Phong, vụng trộm đem anh so sánh cùng anh trai.

Giống nhau mặt lạnh, giống nhau thành thực ỏn trọng, không giống ở chỗ vui tính hài hước...

Bạn bè như thế, thật sự là đáng giá thâm giao.

Lương Vũ Duy cũng là bạn của cậu, nhưng Lương Vũ Duy... cuối cùng sẽ rời đi thành phố C, đi ra nước ngoài tự mình xông xáo một mảng thế giới.

Ở trong trí nhớ đời trước của cậu, thời gian cậu suy sụp trước kia, đúng là lúc Lương Vũ Duy đang ở một mảng thế giới mà trải nghiệm.

Như nhật trung thiên, thế nhưng cậu lại không dám hướng bạn tốt ngày xưa để xin giúp đỡ. Vô số lần dừng ở phố lớn ngõ nhỏ nhìn biển quảng cáo sản nghiệp dưới tên Lương Vũ Duy, nhưng lại chậm chạp không dám viết con số màu đỏ dưới góc biển quảng cáo.

Mà Đoạn Phong, lại một mực ở thành phố C yên lặng phấn đấu. Mạc Từ trong tiềm thức tâm trí đã đem Đoạn Phong phân vào 'Bạn bè' cùng lĩnh vực.

Là người bạn sẽ lúc rảnh rỗi thì tâm sự một chút, uống uống trà, nghiên cứu và thảo luận một chút trù nghệ...

Là người bạn cùng những người khác hoàn toàn bất đồng.

Thậm chí là chỉ có Đoạn Phong mới có thể làm bạn bè của mình mà những người khác không thể làm được... Là loại bạn bè tình thâm nghĩa hậu.

Khi bắt đầu thể nghiệm thân tình, Mạc Từ liền thấy tất cả xung quang mình đều là tốt đẹp, hồn nhiên không biết rằng mình đã đối với Đoạn Phong sinh ra một tâm lý độc chiếm không giống với dạng kia.

Cậu hiện tại, chỉ cảm thấy cuộc sống càng ngày càng tốt đẹp, con đường nhân sinh càng ngày càng rộng rãi, tối tăm trước kia đang cách mình càng ngày càng xa...

Đời trước không hiểu thân tình, xác láo với người nhà, dự định cứ quanh quẩn ở một nơi kính vị phân minh đó là trong đám bạn bè. Giữ một mảnh trời nhỏ cho bản thân mà không biết đó là do người nhà tạo nên, cứ mãi nhồi nhét đám bạn bè vào đó mà không biết thế giới ở bên ngoài có bao nhiêu lớn, bao nhiêu rộng.

Lúc trước là người không biết trời cao đất dày, ương ngạnh khoa trương, chỉ biết mỗi gây chuyện thị phi, máu chột ở chỗ thiếu gia nhà giàu chỉ biết ức hiếp đó... Đã một đi thì không trở lại.

Mạc Từ không cảm nhận được tâm tình của bản thân đã xảy ra biến hóa đến nghiêng trời lệch đất.

...

Mạc Từ đầu đầy mồ hôi giúp đỡ Đoạn Phong, thỉnh thoảng cầm khăn lau một chút mồ hôi từ trên trán rơi xuống, lại tiếp tục đảo thức ăn trong chảo.

Phía sau là tiếng chai bia chạm vào nhau, tiếng va chạm, tiếng cười, tiếng oản tù tì, cười nhạo. Hỗn loạn mất trật tự, thời tiết oi bức, mồ hôi ẩm ướt đầy người... Vốn dĩ cậu sẽ phải cau mày, nhăn mũi, chán ghét mà tránh ra vậy mà tràng cảnh này lại làm cho cậu sinh ra một loại cảm giác kỳ diệu.

Hóa ra là sau khi tan việc, lười nhác mặc áo ba lỗ, mang dép lê, tay cầm quạt nhỏ mà đến phố ăn vặt tụ cùng một chỗ nói chuyện trời đất, chơi trò đánh đố... Một cuộc sống như thế thì ra rất là vui thích.

Những con cháu thế gia kia, tuyệt đối sẽ không hạ thân phận để đến nơi mà trong mắt của bọn họ là dơ dáy bẩn thỉu không đáng chú ý này dùng cơm.

... Như thế, đúng là mất đi rất nhiều vui thú nha.

Mạc Từ kìm lòng không được giơ lên khước miệng, linh hoạt đảo thức ăn đang xào trong chảo, thành thạo bỏ gia vị, sau đó đổ vào đĩa. Nghe Đoạn Phong ở phía sau nói ra tên món ăn, Mạc Từ lại bỏ nguyên liệu nấu ăn vào cái chảo còn chưa kịp lạnh, thật là bận rộn.

“Mạc Từ! Nhanh lấy cái một đĩa tôm hùm nhỏ ram!” Đoạn Phong bung chén đĩa, ở bên ngoài quán ra vào như con thoi. “Tôm hùm nhỏ ở dưới quầy hàng, gia vị tôi đặt ở ô thứ hai bên trái xe. Anh trước nhanh lấy giúp tôi, đợi tôi chút rồi sẽ đến thay chân!” Mạc Từ sợ Đoạn Phong thao tác không kịp, tỉ mỉ đem nguyên liệu cần chuẩn bị đặt ở vị trí kia nói rõ một lần, lại trong lúc cấp bách vội vàng quay đầu vào.

Buổi tối tám giờ là thời gian quầy hàng bận rộn nhất. Đoạn Phong không thể không mời Mạc Từ hỗ trợ nấu ăn để kéo dài thời gian một chút, bản thân thì vội vàng bê món ăn lên bàn.

Vốn là đang lo Mạc Từ không quen, sẽ một lời từ chối. Bây giờ nghĩ lại, bộ dáng Mạc Từ võ ngực tràn đầy tự tin thì ra là không hề không quen.

Anh thấy động tác Mạc Từ nấu ăn vô cùng thuần thục, động tác đảo chảo xào thức ăn càng nhanh hơn làm cho người khác phải than lên sợ hãi...

Đoạn Phong nhìn chiếc đĩa nhỏ trong ngực tản ra hương vị nồng đậm tôm hùm nhỏ ram. Nhịn không được mà nếm một ngụm. Tôm hùm nhỏ trắng trắng mềm mềm mang lại vị ngọt, độ mặn hoàn toàn ngon miệng không ngừng kích thích vị giác đầu lưỡi.

... Chân nhân bất lộ tướng, chắc hẳn Mạc Từ như thế nhìn qua cứ như một quý công tử, nhưng tính cách con người lại hoàn toàn không giống một quý công tử.

Buổi sáng cùng Mạc Từ đàm luận điểm quan trọng của nấu cháo, Mạc Từ thỉnh thoảng gật đầu phụ họa đã làm anh rất đỗi ngạc nhiên. Không nghĩ tới Mạc Từ không chỉ là lý luận suông mặt ngoài sáng bóng, mà thực chiến nấu ăn cũng có chút tài năng...

Trong ánh mắt màu nâu của Đoạn Phong nhiều hơn một phần ôn nhu khó hiểu, khóe miệng cong lên làm bộ mặt cứng ngắc thường ngày của anh nhu hòa không ít. Ba phần cười nhẹ đã hấp dẫn không ít khách hàng nữ vì anh mà đến quán ăn vặt. Thường thường đến quán ăn vặt ăn toàn là cái gì ông chú trung niên mắt hí, cùng Đoạn Phong bận rộn không có được một câu nói chuyện phiếm.

Nên bị hỏi người được thuê mới tới giúp đỡ là ai, Đoạn Phong liền sững sốt. Quay đầu nhìn Mạc Từ bận rộn đầu đầy mồ hôi, hướng ông chú cười cười, lắc đầu nói chỉ là bạn bè nên không phải anh thuê tới giúp đỡ.

Ông chú không tin, lắc đầu nói không phải người làm thuê tại sao công phu nấu ăn lại thuần thục như thế. Người bạn đó... sợ là bạn bè xuất thân đầu bếp đi.

Đoạn Phong không thể phủ định được, gật gật đầu, lại không có giải thích. Bắt đầu suy đoán thân phận của Mạc Từ... Ăn mặc chỉnh tề, làm được một tay thức ăn ngon cũng là con cháu nhà giàu sao?

Thân phận tài năng kết hợp lại cùng nhau rất tương phản, rất mâu thuẫn. Đoạn Phong suy đoán một chút lại một chút, mô phỏng thế gia sau lưng Mạc Từ, tâm tình trở nên trầm trọng lên. Vui vẻ trên mặt trước kia đã biến mất, nếu Mạc Từ là con cháu nhà giàu... Tại sao lại cùng anh là con cháu bậc nhà nghèo bình dân qua lại?

Lòng của Đoạn Phong trở nên rầu rĩ, gương mặt trầm xuống làm cho Mạc Từ buông chảo xẻng khẽ cau mày.

Chín giờ, dân cư phụ cận đều là giai cấp hưởng lương, sáng mai còn phải vội vàng đến công trường, đến công ty làm việc, dòng người trên đường ăn vặt chậm rãi giảm bớt, trên quán ăn vặt của Đoạn Phong bận rộn mấy giờ cũng chỉ có linh tinh vài cái người khách.

Đoạn Phong lau mồ hôi, để cho Mạc Từ vẫn một mực bận rộn không ngừng ngồi trên ghế nhựa, hai người vội vàng dùng bữa tối.

Trong suốt mùa hè, những người ở thành phố C thường dùng món hải sản làm món chính. Đoạn Phong chuẩn bị phần lớn hải sản cho quán ăn vặt chiếm đa số là tôm hùm nhỏ. Đoạn Phong đã để lại một phần gia vị nguyên liệu thức ăn để dùng, bắt đầu chuẩn bị hải sản cá viên.

Hải sản cá viên, sang trọng mà lại dễ tiêu. Người ném qua món này đều đánh giá như thế.

Dùng hương cay rẻ tiền vừa hè hầm tôm lớn cùng hơn mười loại gia vị, đồng thời dùng bia cùng thảo dược nướng lên mới thành. Hiệu quả của dược liệu, hương vị bia thấm vào thịt tôm. Hương thơm nức mũi, lưu lại một mùi hương lưu luyến. Cá viên bổ dưỡng giải nhiệt, tôm lớn tươi ngon phát thèm, tinh túy ở chỗ đó là một cách ăn kỳ diệu để dưỡng sinh, tất cả bí mật đều ở trong nồi lẩu hải sản tự chế này.

Căn nguyên của lẩu chính là bỏ thêm thuốc đông y vào, uống sẽ không phát nhiệt, đó cũng là nguyên nhân mà Đoàn Phong đã lấy món này làm bữa tối.

Nhìn nhìn đồng hồ báo giờ trên xe đẩy, Đoàn Phong đúng giờ mà bắt đầu bung lên hải sản cá viên, đặt ở trên bàn trước mặt Mạc Từ để cho Mạc Từ nếm trước.

Mạc Từ không có thể chất kén ăn, cho dù là cay.

Tiếp nhận cái bao tay Đoàn Phong đưa tới, bao lại hai tay, tránh đi nơi vết thương bị thủy tinh cắt. Mạc Từ bắt đầu chạm vào vị ngọt của cá viên, mút một ngụm tôm, lại lột, hút, nhai, vị mặn và ngọt thấm vào, dư vị kéo dài.

Hải sản cá viên của Đoàn Phong, mùi vị rất đặc biệt, không phải loại hương vị nồng đậm của nước dùng mà là hương vị thịt non. Chắc là dùng tôm tự nhiên, tươi mới không bị ô nhiễm, béo ngậy vừa phải, đúng là vị của tôm tự nhiên.

Đoàn Phong thấy Mạc Từ ăn ngon lành, ngồi xuống, nhìn chằm chằm Mạc Từ một hồi lâu mới bắt đầu ăn cơm. Phở ăn vặt dần dần lạnh tanh, đèn đường nghiêng nghiêng mờ nhạt chiếu xuống. Đoàn Phong đột nhiên nhớ tới tình cảnh lần đầu tiên cùng Mạc Từ gặp mặt, cũng là dưới ngọn đèn đường này, cũng là trên cái bàn ở chỗ này, cũng là dùng cái tư thế này ăn gì đó...

Đoàn Phong mỉm cười, cùng Mạc Từ một chỗ chuẩn bị ăn cho hết hải sản cá viên, không chút nào kinh ngạc thấy Mạc Từ ăn xong gì đó thì hướng anh đuổi ra ngón tay cái.

Hai người dọn dẹp đồ đạc một chút, đem bộ dụng cụ bỏ vào xe nhỏ lưu động, đi đến nơi chuyên môn khóa xe để xích khóa xe lại, lúc này mới theo đường cũ về nhà.

Đoàn Phong đang dẫn theo Mạc Từ thu dọn đồ đạc tiền bạc thì đột nhiên hỏi: “Cậu hôm nay phải về nhà?” Khẩu khí có chút mất mát ngay cả bản thân cũng phải nổi lên kinh ngạc.

“Ừ.” Mạc Từ gật gật đầu, tuy rằng lúc trưa vì đến lấy lại xe hơi đang bị kẹt ở bãi đỗ xe, có đi về nhà một chuyến cùng Đạt tâu nói một tiếng, sau đó lại quay lại.

Nhưng từ tối hôm qua đến tối hôm nay, suốt một ngày không cùng anh trai gặp mặt... Vì không muốn bọn họ lo lắng nên đành phải trở về nhà.

Mạc Từ cười cười thật có lỗi, nhón chân vỗ vỗ vai Đoàn Phong: “Ngày mai tôi có thời gian rảnh sẽ lại đến.”

Nhìn thấy bộ dạng Đoạn Phong do dự không đi, Mạc Từ lại sinh ra một cố ý nghĩ muốn an ủi anh, vô thức làm ra động tác đập vai thân mật.

“Tốt.” Trong đôi mắt màu nâu của Đoạn Phong hiện lên một tia dao động, cho Mạc Từ một cái gương mặt cười.

Thế nhưng trong mắt Mạc Từ đối với nụ cười của anh lại đột nhiên xuất hiện một tia kinh hoàng, làm anh theo ánh mắt Mạc Từ quay đầu nhìn lại...

Trên đường phố trống trải lại phát sinh một tiếng ồn động cơ thật lớn, vài người đội mũ bảo hiểm trong miệng chửi bậy hướng về phía bọn họ vọt tới...

Chương 21

“**Đ**oạn Phong, lần này bọn tao sẽ không để mày cứ đơn giản chạy mất!”

Đứng đầu đúng là tên côn đồ cầm đầu nửa tháng trước đã đập phá một trận!

Tên côn đồ đứng đầu nhóm cưỡi xe máy, cứ vòng tròn đảo quanh hai người Đoạn Phong cùng Mạc Từ, âm thanh động cơ chói tai cùng biểu tình hung ác của bọn côn đồ làm cho hai người cả kinh.

Khoảng trống bên người càng ngày càng nhỏ, dùng xe máy làm thành một vòng vây dần dần thu hẹp lại.

Nhanh như chớp.

Ở góc phố dân cư thưa thớt này không ai có thể nhìn thấy!

Đoạn Phong vô thức đem Mạc Từ bảo hộ ở sau lưng, lạnh lùng nhìn vài tên côn đồ cưỡi xe máy, giữa lông mày nhíu chặt rồi lại giãn ra, bên môi bày ra một cái cười lạnh.

Mạc Từ bị cảnh tượng này kinh động sợ hãi nhìn côn đồ cưỡi xe máy lộn xộn, cơ thể chậm rãi nghiêng sát về phía sau. Thẳng đến khi áp vào lưng Đoạn Phong thì Mạc Từ mới hồi phục lại tinh thần, lo lắng nhìn cánh tay duỗi dài của Đoạn Phong đang bảo vệ cậu.

Mạc Từ giật giật môi, muốn mở miệng nói cái gì đó. Đoạn Phong đột nhiên cầm cổ tay của cậu nhẹ nhàng nói với cậu, cậu đi trước đi.

Mạc Từ cảm giác được nơi cổ tay Đoạn Phong đang nắm chậm rãi dùng sức, thân sắc phát ra càng lúc càng lạnh, nhìn môi di động mà làm cậu ngẩn ngơ một hồi.

Làm sao lại... Mạc Từ làm sao lại một mình chạy trốn! Lần trước thấy chết mà không cứu được đã làm cậu vô cùng áy náy, lúc này, đã cùng Đoạn Phong trở thành bạn thì cậu làm sao lại bỏ rơi Đoạn Phong được, rồi như lần trước mà thò ơ chạy trốn?

Đoạn Phong không biết nội tâm Mạc Từ đang đấu tranh kịch liệt, buông cổ tay của Mạc Từ ra: “Cậu đi trước đi, tôi có thể đối phó được bọn chúng...”

“Không, nhưng bọn họ chơi xe máy, anh không thể toàn thân trở ra!” Mạc Từ phóng đại âm thanh, cảnh giác nhìn xung quanh nắm vai Đoạn Phong, “Lần trước tôi chỉ báo nguy không giúp anh giải vây... Lần này, tôi sẽ không có nghĩa khí mà đi trước, để lại anh một mình đối phó với bọn côn đồ này, chúng ta... không phải bạn bè sao?”

Đoạn Phong nghe thấy lời nói lộn xộn của Mạc Từ, trong lòng âm áp, đem tay phải chụp lên cánh tay Mạc Từ đang khoát lên tay anh rồi nhẹ nhàng kéo ra.

“Đúng vậy, chúng ta là bạn... Nhưng tôi không muốn liên lụy cậu. Tôi có thể đối phó với bọn chúng, cậu hãy chạy nhanh về nhà đi.” Giọng nói kiên định của Đoạn Phong làm Mạc Từ sững sốt, “Bọn chúng có nhiều người như vậy, anh, anh...”

“Đi mau!” Đoạn Phong đột nhiên nhìn thấy tốc độ cuối xe máy của bọn côn đồ chậm lại, bên phải lộ ra một khe hở thật to liền một phen đẩy Mạc Từ ra, khiến cho Mạc Từ từ trong vòng vây của bọn chúng lao ra ngoài.

“Đoạn Phong!”

Đoạn Phong đối với tiếng kêu lo lắng mà bất đắc dĩ mắt điếc tai ngơ, chống lại tên côn đồ cầm đầu.

“Bọn mày có việc tìm tao, không cần phải liên lụy người vô tội.” Mỗi chữ mỗi câu, đều ở trong tiếng động cơ hỗn loạn có thể nghe rõ ràng.

“Tìm mày? Mẹ kiếp, thằng nhãi mày lần trước đem đám anh em của bọn tao đánh đến thảm, cái khoản nợ này khẳng định là phải tính! Mày cùng bạn của mày, hôm nay muốn thoát khỏi một trong số bọn tao, đó là... Không có khả năng!” Tên côn đồ cầm đầu dương dương đắc ý ngẩng cao đầu, hình mũi với Đoạn Phong, lưu loát tháo xuống chiếc kính râm khoa trương trên con mắt, mắc vào túi áo, không hề không biết rằng buổi tối mà mang kính râm là cỡ nào kì quái.

“Đúng đó đúng đó, anh em bọn tao ở trên tay mày ăn phải thiệt thòi, hôm nay muốn đòi hết thấy từ thằng nhãi mày trở lại! Nếu mày chịu nằm xuống để yên cho bọn tao đánh một trận cho đã nghiệm, có lẽ đại ca tao sẽ anh minh thần võ, khoan hồng độ lượng tha cho bạn mày một mạng, ha ha!” Một tên côn đồ đầu tóc dài nhuộm thành màu vàng kim ở trên xe máy hưng phấn mà cười to.

“Ha ha... Nếu mày chịu ngoan ngoãn quỳ xuống, tao sẽ thả bạn mày đi!” Tên côn đồ cầm đầu đối với lời khen tặng của thủ hạ hết sức hưởng thụ, lấy tay vuốt qua mái tóc đã tốn rất nhiều tiền để chăm sóc, tay kia ngăn lại đầu xe đang chạy quá nhanh.

“Tiền lần trước không phải đưa cho rồi sao, bọn mày tại sao lại đến đây nữa!” Đoạn Phong đối với khiêu khích của bọn côn đồ không thèm để ý chút nào, âm thanh lạnh lùng truyền vào không khí áp đảo cả tiếng động cơ, lọt vào tai của bọn côn đồ.

“Lần trước đưa một chút tiền còn không đủ để anh em chúng tao nhét kẽ răng, lão đại của chúng tao nói, trong vòng ba tháng, mày nếu không trả hết khoản tiền nợ, vậy mày cũng đừng nghĩ đặt chân ở thành phố C này nữa!” Tên côn đồ cầm đầu xoay người từ trên xe máy xuống, thấy đã đạt được uy hiếp nên vẫy tay. Những tên côn đồ khác hiểu ý, ngừng xe máy đều nhảy xuống hết.

“Con mẹ mày, thằng nhãi mày không thức thời, rượu mời không uống lại uống rượu phạt, lần này anh em chúng tao không cần tiền, muốn ra xả hơi, miễn cho thằng nhóc mày kiêu ngạo không nhìn mặt tao!” Tên côn đồ cầm đầu bất ngờ nói tục, từ phía sau lưng rút ra một cây gậy dài bảy tấc, gõ nhẹ một chút thân ngoài xe máy bên cạnh, cười dữ tợn.

Ở bên ngoài vòng vây Mạc Từ vẫn luôn bị coi nhẹ cấp bách ở một chỗ luống cuống, hết lần này đến lần khác ở trong đầu đặc dính thành một đoàn, nghĩ không ra được biện pháp tốt. Đồi trước Mạc Từ nghèo túng, ở trong thời gian trốn nợ luôn trốn chạy cho xong việc, ba mươi sáu kế bỏ chạy là thượng sách bị cậu dùng đến thành thực thối nát, mà hiện tại...

Vòng vây của bọn côn đồ càng ngày càng nhỏ, bên cạnh Đoàn Phong trông không không có cái gì, đối mặt với bốn thằng nhóc côn đồ gây khó dễ, tuyệt đối là ở vào hoàn cảnh không tốt...

Mạc Từ siết chặt nắm tay, trái tim thỉnh thoảng nháy lên, chỉ có thể đứng ở một bên tùy theo hoàn cảnh hành sự trợ giúp Đoàn Phong phá vòng vây.

Bên này, Đoàn Phong đã cùng bọn côn đồ vụn vụn đánh nhau, tay chân thon dài mượn sức mạnh khéo léo né tránh quần áo của bọn côn đồ, động tác trôi chảy giống như động tác của diễn viên trong phim hành động. Căn cứ vào xô đẩy, bắt lấy, đánh đấm, tránh né bốn động tác, Đoàn Phong không tốn chút sức nào giải quyết từng tên côn đồ.

Bọn côn đồ người sau ngã xuống, người trước tiến lên ra hiệu bằng ánh mắt, thế công yếu đi, động tác chậm lại. Lui ra sau vài bước, phân tán ra lại dần dần lần người vào, mấy thằng nhóc dùng lực tay mạnh hơn nữa.

Thẳng đến khi nghe thấy một tiếng kêu rên của Đoàn Phong, Mạc Từ mới như tỉnh từ trong mộng, hoàn hồn từ trong trạng thái lo lắng, dự định giống như lần trước báo nguy. Thế nhưng... Bên trái đột nhiên nhảy ra một tên côn đồ, một phen đoạt lấy điện thoại của cậu hung dữ nói: “Thằng nhóc, tao nhìn kỹ mày đã lâu, lần trước cũng là mày báo cảnh sát đi!”

“Thả tay ra!” Mạc Từ tay phải nắm chặt điện thoại, không để cho tên côn đồ kia cướp đi, tay trái còn chưa khỏi hẳn cũng chộp trên tay phải, hai cánh tay cũng một chỗ dùng sức, cùng với côn đồ như kéo co vụn vụn đánh cùng một chỗ.

“Thằng nhóc, mày phản à!” Tên côn đồ cho rằng Mạc Từ đang cướp điện thoại có vẻ ngoài nhã nhặn tuấn tú là có thể áp đảo được Mạc Từ, không ngờ thằng nhóc này khí lực không nhỏ.

Côn đồ hung hăng uy hiếp làm cho sức lực trên tay Mạc Từ càng lớn, Mạc Từ đầu óc nóng lên, không biết sức mạnh ở đâu. Nổi giận trừng mắt côn đồ, mạnh mẽ nâng lên đùi phải đá vào hạ thân không hề phòng bị của côn đồ, lại sử dụng chân trái dậm xuống bàn chân làm côn đồ đứng không vững, trực tiếp té xuống.

Tiếng kêu thảm thiết của côn đồ làm cho Đoạn Phong đang bị vây công bên kia sững sốt, thừa dịp công kích có kẽ hở liền quăng tên chỉ huy hướng mục tiêu về phía chỗ Mạc Từ. Nhanh chóng đem đám côn đồ cùng anh hỗn chiến đánh cho lui về sau mấy bước, đuổi tới bên cạnh Mạc Từ.

“Cậu không sao chứ!” Âm thanh vững vàng của Đoạn Phong làm cho tâm trí nôn nóng không thôi của Mạc Từ trấn định lại, nhìn thấy Đoạn Phong cũng không có gì lo ngại, Mạc Từ giơ điện thoại trong tay lên, nhìn về phía bọn côn đồ đã áp sát tới: “Tao đã báo cảnh sát, cảnh sát sẽ tới ngay lập tức, bọn mày còn không tranh thủ trốn đi...”

“Thúi lắm! Chúng ta sẽ sợ cảnh sát?!” Côn đồ cầm đầu lau tơ máu bên miệng, sợ hãi lại ảo não. Vừa sợ cảnh sát tới, vừa bởi vì chưa kịp báo thù lại lần nữa chịu thiệt nên căm hận không thôi.

Khuôn mặt dữ tợn phối hợp với biểu tình hung ác, âm thanh ngoan lệ làm cho bọn côn đồ bị đánh ở dưới đất đầu sung huyết, một cổ trí nhớ hiện lên dồn dập đến đỏ con mắt.

Tên côn đồ bị Mạc Từ may mắn đá trúng đũng quần giã dựa từ mặt đất đứng lên, vẻ mặt hung ác ngoan lệ, “Lão đại, đừng tin nó, thằng nhóc này không có báo nguy!”

“Còn có gan chọc chúng tao!” Hận thù cũ mới trộn cùng một chỗ, bọn côn đồ lần nữa cùng Đoạn Phong vụng vụng đánh nhau. Bọn côn đồ đã bị chọc giận đến mức chó ăn thịt chó rồi, chưa đựng cơn thịnh nộ nên ra tay càng ác độc hơn.

Không kịp bảo vệ Mạc Từ nên Đoạn Phong lần nữa đẩy Mạc Từ ra, cùng bọn côn đồ luống cuống quần đấu cùng một chỗ.

Mạc Từ bị anh đẩy ra lại muốn tiến lên giúp đỡ, lại bởi vì ánh mắt mang theo hàm ý không rõ của Đoạn Phong mà ngừng bước chân.

“Cậu đi trước đi!” Đoạn Phong hét lớn làm cho dưới chân Mạc Từ như sinh chì (mềm oặt), bối rối vô thố đứng lên.

Cảm giác vô lực hiện lên trong nội tâm so với bất luận cái gì đang xảy ra càng mãnh liệt hơn.

Trong con người Mạc Từ chiếu ra tình cảnh côn đồ từng bước một vây quanh Đoạn Phong, côn đồ nhe răng cười, Đoạn Phong nhanh nhẹn né tránh.

Thần kinh thị giác phóng ra hình ảnh, mấy chiếc xe máy đứng ở bên đường như một đoạn phim thoáng qua. Trong đầu Mạc Từ lóe lên linh quang, không chút do dự chạy tới hướng ngược với hướng của Đoạn Phong.

“Ha ha, bạn của mày không có nghĩa khí, chạy trước...” Lưu ý tới việc đồng bạn bỏ chạy, Mạc Từ chạy đi làm cho tên cầm đầu cảm thấy cục tức trong lòng giảm được một nửa, âm thanh thô nhám cười lên ha ha.

“Câm miệng!” Cổ họng Đoạn Phong trầm đục, tận lực cắt đứt trào phúng của côn đồ cầm đầu. Trong mắt hiện lên một tia tình cảm không rõ, trên khuôn mặt lạnh lùng bình thường không có ý cười không có cảm xúc lại mơ hồ hàm chứa tức giận. Trong mắt Đoạn Phong thiêu cháy một mầm lửa, rất nhanh ra quyền mạnh mẽ đánh trúng cái cằm của côn đồ!

“Oa!” Tên côn đồ cầm đầu chưa phòng bị kịp, bị nắm đấm của Đoạn Phong đánh ra một miệng đầy máu bọt, thống khổ (cười) đến gập cả lưng.

“Đáng chết!” Tên côn đồ suy tính thay côn đồ cầm đầu hả giận cầm ống gậy vung về phía Đoạn Phong, lại bị Đoạn Phong linh hoạt tránh ra...

Mạc Từ bắn phá bốn phía đường phố, không quên cảnh giác nhìn Đoạn Phong quần đấu bọn côn đồ, rất nhanh vặn đề máy chân ga, sau đó nghiêng bình xăng. Quan sát ở góc đường có một tảng đá lớn đè biển quảng cáo, một phen ôm lên. Khẽ cấn môi, đem tảng đá đập bẻ xe máy không ai trông giữ. Thừa dịp kẻ hở Đoạn Phong còn đang vung quyền, Mạc Từ đem xe máy từng chiếc lật ngược lại.

Xăng từ thân xe chảy ra, chảy đầy thân xe...

Năm chiếc xe máy toàn bộ bị Mạc Từ lật ngược lại, xối đầy xăng đặt trên mặt đất.

Trên trán một vòng mồ hôi, bên khóe miệng Mạc Từ giờ lên một đường cong không lớn, lồng ngực phập phồng bất định làm yết hầu của cậu nhả ra âm thanh có chút khàn khàn: “Bọn mày dừng tay! Nếu không, những chiếc xe máy này phải hỏng hết!” Mạc Từ mở túi từ trong lấy ra một cái bật lửa, ngồi xỏm xuống.

Bị Mạc Từ hét lớn hấp dẫn nên bọn côn đồ dừng nắm đấm lại, kinh ngạc nhìn Mạc Từ vốn nên trốn chạy, sau khi sững sờ qua đi đều nhao nhao phản ứng.

“Mày... Mày đừng nên kích động...” Côn đồ cầm đầu bụm lấy miệng còn đang đổ máu, mũi ngửi thấy chút vị xăng, tròng lớn con mắt.

“Thằng nhóc mày trước đừng châm lửa...” Khuôn mặt của tên côn đồ yêu xe như mạng tái nhợt, âm thanh phát run.

Hoàn cảnh không tốt được xoay chuyển. Bọn côn đồ trái lại bị uy hiếp không còn tâm niệm đấu đá, cẩn cẩn dục dục tới gần xe máy bị xối đầy xăng.

Đúng lúc này, Đoạn Phong nhắm thời cơ, lợi dụng khe hở bọn chúng cùng Mạc Từ giằng co, chân dài sải bước vượt lên trước chạy về phía bên người Mạc Từ, một tia vui sướng trong mắt giống như sao băng xẹt qua.

“Tại sao phải sợ?” Mạc Từ làm bộ khó hiểu, chú ý tới Đoạn Phong vọt tới trước mặt cậu, đem ngọn lửa của cái bật lửa để sát vào xe máy nằm nghiêng, “Bọn mày không phải muốn tìm phiền toái sao? Cái phiền toái này khá lớn đó!”

Vừa dứt lời, Mạc Từ mạnh mẽ ném cái bật lửa mang theo ngọn lửa, nắm lấy tay Đoạn Phong, dốc sức phát động chạy thật xa!

Bước chân chạy một chút cũng không ngừng, bước chân tiến bước của hai người nhất trí đến khác thường.

Thở dốc, ngoại trừ thở dốc vẫn là thở dốc, hai thân ảnh chạy trốn thật nhanh như gió cắt ngang bóng tối, ra sức chạy về phía trước.

Tiếng gió luồn qua tai, tiếng hít thở thoát ra từ mũi... Hai người chạy trốn thật xa rồi cuộc ngừng lại, dựa trên bức tường thủy tinh của cửa hàng bách hóa, kịch liệt thở dốc.

Một phút đồng hồ, hai phút, ba phút...

Mạc Từ hồi phục tinh thần đem ánh mắt rơi vào khoe miệng xanh đen của Đoạn Phong: “... Đoạn Phong, anh không phải là vay mượn nặng lãi chứ?”

“Ừ.” Đoạn Phong chống lại đôi mắt chăm chú của Mạc Từ, lại lập tức dời đi ánh mắt: “Cậu có phải hay không cảm thấy, tôi đây không xứng với cái danh bạn bè cứ luôn liên lụy cậu...”

“Kỳ thật... Tôi có thể giúp anh trước, nghe bọn chúng nói, anh chỉ có thời gian ba tháng. Tôi nghĩ, bọn chúng muốn tiền của anh trong thời gian ngắn rõ ràng còn không...”

“Không, cậu không cần lo lắng. Luôn liên lụy cậu tôi đã rất áy náy, sao có thể còn để cậu thay tôi!” Đoạn Phong kích động lên, nắm bàn tay trái thấm máu của Mạc Từ, “Cậu xem, tay lại chảy máu.”

“Mười vạn... Tôi có thể lấy ra mười vạn cho anh ứng trước, đợi anh có tiền thì trả lại cho tôi.” Mạc Từ nhẹ nhàng rút cánh tay của mình ra, thật nghiêm túc nhìn chăm chú ngược lại làm cho Đoạn Phong dời ánh mắt.

“Tôi có thể tự bản thân trả hết nợ.” Đoạn Phong như trước kiên trì, không muốn sẽ cùng Mạc Từ ở cái chủ đề này giải thích nhiều, trầm mặc một hồi: “Cậu hôm nay có lẽ là lại muốn ở nhà tôi.”

“Ừm, anh giúp tôi bôi thuốc.” Mạc Từ cúi đầu nhìn tay trái của mình bị máu nhuộm đỏ, băng gạc màu trắng ngoại trừ màu đỏ còn có màu đen đại diện cho bụi đất...

Cái dạng này về nhà...

Mạc Từ lấy ra điện thoại đi động, hay là gọi điện cho anh trai, nói mình còn muốn ở nhà bạn học một ngày. May mà lần này anh trai biết được giữa trưa cậu trở về một chuyến, cũng không có hỏi nhiều, cùng anh nói kể vài câu chú ý an toàn lại cúp điện thoại.